

MARITH

Gevloerd door Jack

Nee hè, niet Mandy. Marith herkent haar irritante stem zodra ze de deur open doet. Mandy is een oud collega van haar moeder. Af en toe komt ze langs met de laatste roddels over de afdeling waar haar moeder lang geleden ook werkte.

Marith probeert naar boven te glippen voordat haar moeder in de gaten heeft dat ze thuis is. Opgelucht bereikt ze ongezien de trap. Maar als ze bij de derde tree is schrikt ze zich kapot. Een klap tegen haar kuit zorgt ervoor dat ze met een dreun voorover valt. Met een gil komt ze onderaan de trap terecht. Luid blaffend staat Jack om haar heen te

springen. Jack de Jack Russel, door Mandy ook wel JR genoemd begint een aanval op Mariths broekspijp. Mariths moeder en Mandy komen vanuit de keuken aanrennen.

Met haar schrille stem begint Mandy naar Jack te schreeuwen. ‘Jackie hou op! Hou op Jackie! Stop! Stop!’ Als een wilde zwaait ze met haar armen in de lucht. Het lijkt Jackie alleen maar aan te moedigen.

Marith is het zat. Met ferme stem zegt ze: ‘Nee Jack! Achteruit!’ Ze staat op en kijkt Mandy boos aan.

‘Gaat het?’ vraagt haar moeder.

‘Ik ben net van de trap gegooid door een hond, dus nee, niet echt!’ Zegt Marith nijdig.

‘Ohhh, het spijt me zo,’ zegt Mandy, ‘Jackie is ook zo druk. Hij wil altijd maar spelen.’

‘Spelen!?’ Marith ontploft bijna. ‘Hij is gewoon niet opgevoed,’ roept ze uit. Ze draait zich om en strompelt de trap op.

‘Marith!’ begint haar moeder streng. Maar Mandy legt haar hand op haar moeders arm. ‘Laat maar Sandra. Marith heeft wel een beetje gelijk. We weten soms echt niet wat we met Jack aan moeten. Als hij wil kan hij heel goed luisteren. Tijdens alle trainingen die we met hem gedaan hebben was hij steeds een van de beste.’

Boven in haar kamer gooit Marith de deur met een klap dicht. Haar moeder zal er straks wel iets van zeggen, maar dat kan haar nu niet veel schelen. Ze wilde haar tranen niet laten zien, maar de val deed echt zeer.

Ze stroopt haar broek op waar al een behoorlijke bult op haar scheenbeen verschijnt. Die zal morgen wel flink blauw zijn. Als er na tien minuutjes op de deur geklopt wordt weet Marith dat haar moeder de visite weggewerkt heeft. Ze zet zich schrap voor de verwachte uitbrander.

‘Gaat het lieverd?’ vraagt haar moeder. ‘Je viel best hard.’ Dan ziet ze Mariths been. ‘He getsie, dat zal wel pijn doen. Ik zal even iets pakken om er op te smeren, dan wordt het hopelijk niet zo heel erg blauw.’

Tranen wellen op in Mariths ogen. Zoveel vriendelijkheid had ze na haar uitbarsting niet verwacht. Als haar moeder met de zalf terugkomt, gaat ze naast Marith op bed zitten. Ze klopt op haar schoot en zegt: ‘Leg je been hier maar neer, dan zal ik even smeren.’

Gehoorzaam doet Marith wat haar moeder zegt.

‘Weet je,’ begint haar moeder, ‘eigenlijk kwam Mandy voor jou. Ze wilde je iets vragen, maar door wat er net gebeurde leek het ons beter dat ik het er met jou over zou hebben. Daarom is ze maar weer naar huis gegaan.’

‘Oh?? Wat moet zij nou van mij?’ vraagt Marith.

‘Nou..., dat zal ik je vertellen. Haar moeder grijnst. ‘Je bent beroemder dan je denkt. Mandy had het stuk over jou in de krant uitgeknipt. Het komt er op neer dat ze jou om hulp wil vragen.’

Marith weet even niet wat ze moet zeggen. Dit had ze niet zien aankomen. ‘Mijn hulp? Voor wat dan? Wil ze dat ik Jack uit ga laten of zo? Daar heb ik echt geen zin in hoor.’

‘Nee, mallerd, natuurlijk niet. Ze wil dat je met hem praat,’ lacht haar moeder.

‘Dat meen je niet!’ Marith laat zich achterover op haar kussen vallen. ‘Ik mag haar niet eens en Jack is gewoon een rothond.’

‘Marith! Er bestaan geen rothonden. Er is alleen onbegrip, dat weet je. Mandy wil er alleen maar achter komen waarom Jack zo lastig doet,’ zegt haar moeder bestraffend. ‘Jij zou dat als geen ander moeten kunnen waarderen.’

‘Grmf...’ Nors slaat Marith haar armen over elkaar. ‘Waarom zou hij met mij willen praten?’

Haar moeder staat op. ‘Dat weet ik ook niet, maar het enige wat er gevraagd wordt is of je het zou willen proberen.’

Na het avondeten geeft Mariths moeder haar een envelop. Tijdens het eten hadden ze het er nog over gehad. Haar vader had gezegd dat het voor Marith een prima kans was om te oefenen. Marith had gezegd dat ze het zou proberen, maar dat ze niet kon beloven dat het zou lukken. Gelukkig hadden haar ouders daar begrip voor.

Marith staart naar de foto in haar hand. Jack is een heel mooi hondje om te zien. Ze begrijpt best dat Mandy shows met hem wil lopen. Ze heeft alleen geen idee hoe ze een gesprek met Jack moet beginnen. Met haar buurhondje Rinze ging dat vanzelf en toen ze verdwenen was had ze over haar gedroomd.

Marith leest het briefje wat bij de foto in de envelop zat. Mandy had tegen haar moeder gezegd dat als ze meer wil

weten, ze gewoon kan bellen. Marith kijkt nog eens naar de foto en denkt na over wat ze gelezen heeft. Op les en tijdens de ringtraining doet Jack goed zijn best. Maar tijdens een show en buiten aan de lijn is het drama. Hij draait rondjes, probeert in zijn eigen staart te bijten of hij gaat liggen en weigert te lopen.

Gek beest, denkt Marith. Hoe moet ik zoiets nou aanpakken? Ze blijft nog een paar minuten naar de foto staren, maar er komt niets. Gefrustreerd legt ze de foto en het briefje op het kastje naast haar bed. ‘Als je me dan toch niets te vertellen hebt ga ik wel een leuke serie op tv kijken,’ zegt Marith en ze loopt naar beneden.

De volgende ochtend is Marith vroeg wakker. Ze voelt haar scheenbeen kloppen en haar gedachten schieten terug naar Jack.

-Ik moest iets doen om je aandacht te krijgen- hoort ze.

-Je moet me helpen het aan haar uit te leggen-

Marith ligt doodstil. Ze is klaarwakker. ‘Jack??’

-Sorry dat ik je zeer heb gedaan. Je wilde weglopen en ik moest iets doen om je tegen te houden-

‘Nou, dat had best anders gemogen hoor. Je had ook kunnen blaffen,’ zegt Marith.

Marith betrapt zichzelf er op dat ze hardop tegen een innerlijke stem praat. Wie is hier nu de gek? denkt ze. De stem die ze vanbinnen hoort klinkt anders dan die van Rinze. Deze stem klinkt zwaarder en gespannen.

‘Waarom doe je zo?’ vraagt Marith. ‘Wat wil je dat ik aan Mandy uitleg?’

-Ik haat het als ik met haar moet lopen. Het maakt me doodsbang-

Marith voelt zijn angst en het verbaast haar. ‘Waarom ben je bij de ringtraining en de lessen dan niet bang?’ vraagt ze.

Daar moet Jack blijkbaar even over nadenken.

-Omdat ze dan met mij bezig is en weet wat ze doet. Dan is ze zeker van zichzelf en dat vind ik fijn-

Ze kan zich bijna niet voorstellen dat Mandy zou weten waar ze mee bezig is. Marith kent haar alleen als een nerveuze vrouw. Een kip zonder kop. Ze begrijpt dan ook heel goed waarom Jack gek van haar wordt. Zij zou hetzelfde hebben, maar wat doe je daaraan?

‘Ik weet niet goed hoe ik dat kan oplossen Jack,’ zegt Marith, ‘je vrouwtje is nogal een nerveus type.’

-Misschien kun je het haar gewoon zeggen- begint Jack -dat ze niet zo onzeker hoeft te zijn. Dat ze het ook heus wel kan als er geen trainer bij is-

‘Hmm, ik zal er eens over nadenken,’ zegt Marith. Het is tijd om op te staan. Zoals gewoonlijk loopt ze eerst naar het raam en kijkt tussen de gordijnen door de tuin in. Ze is verrast door wat Jack zoal gezegd heeft. Zou het echt kunnen helpen?

Beneden vindt ze haar moeder in de keuken. Terwijl Marith haar rugzak met schoolspullen neer zet en gaat zitten, vertelt ze wat Jack haar te melden had.

‘Wil jij dat doorgeven aan Mandy?’ vraagt ze haar moeder. ‘Ik heb gedaan wat ze vroeg, maar heb echt geen zin om haar te bellen.’ Ze kijkt haar moeder smekend aan.

‘Oké,’ lacht haar moeder, ‘je bent geen fan van Mandy, dus ik begrijp het wel. Maar dit heb je toch maar weer geflikt, weet je zeker dat je het niet zelf wilt vertellen?’

‘Nee, dank je,’ zegt Marith die een hap van haar ontbijt neemt en met volle mond verder gaat, ‘ik spreek haar wel weer als ze niet meer zo gestrest doet.’

Een maand later hoort Marith als ze thuis komt weer dat er bezoek is. Ze weet dat haar moeder, kort na haar gesprek met Jack, contact heeft gehad met Mandy.

Vanmiddag zou ze langs komen omdat ze Marith wilde bedanken voor haar hulp. Omdat Marith dit keer was gewaarschuwd loopt ze dan ook gewoon de keuken in. Het is bij hun thuis dé plek waar iedereen altijd aanschuift. Als ze binnenkomt, kijkt Mandy haar stralend aan.

‘Hi Marith, wat ben ik blij jou te zien,’ roept ze uit. ‘Je hebt Jackie en mij enorm geholpen. Hij is natuurlijk nog steeds een boef, maar het gaat zoveel beter. Dat was zonder jou echt niet gelukt.’

‘Ach,’ zegt Marith schouderophalend, ‘ik heb alleen maar doorgegeven wat hij zei.’

‘Maar dat is heel belangrijk hoor Marith,’ zegt Mandy stellig. ‘Mensen zoals ik hebben mensen zoals jij hard nodig.’ Ze rommelt in haar tas en haalt er een pakje uit. ‘Ik heb een aardigheidje voor je meegenomen. Om je te bedanken. Nou

ja, het is eigenlijk voor Mabel, maar ik denk dat jij het wel leuk vindt.' Marith kijkt naar het witte puppy dat in haar mandje in de zon ligt te slapen.

Als ze het cadeautje uitpakt verschijnt er een klein hondentuigje. Ze probeert haar gezicht in de plooi te houden. Het tuigje is knalroze en is volop bestikt met glimmertjes. Mandy kijkt haar verwachtingsvol aan en Mariths blik gaat naar haar moeder. Die grijnst en geeft haar een blik van verstandhouding.

'Goh, dat had je nou echt niet hoeven doen,' zegt Marith.

*Vond je het een leuk verhaal?
Lees dan ook het boek
Marith 'ontdekt de taal van dieren'*

Astrid de Heij